

Avgörande

Direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal, artikel 19.1 andra stycket i FEU och artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna ska tolkas så, att de inte äger tillämpning i en tvist om fastställelse av domstols behörighet i mål som har samband med varandra då nämnda tvist inte omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 93/13.

⁽¹⁾ EUT C 330, 2.10.2017.

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litauen)
den 3 november 2017 – Baltic Media Alliance Ltd. mot Lietuvos radijo ir televizijos komisija**

(Mål C-622/17)

(2018/C 052/19)

Rättegångsspråk: litauiska

Hänskjutande domstol

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Baltic Media Alliance Ltd.

Motpart: Lietuvos radijo ir televizijos komisija

Tolkningsfrågor

- 1) Är artikel 3.1 och 3.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/13/EU ⁽¹⁾ av den 10 mars 2010 om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster endast tillämplig i fall där den mottagande medlemsstaten försöker hindra sändning och/eller vidareändring av tv-program eller är denna artikel också tillämplig på andra åtgärder som har vidtagits av den mottagande medlemsstaten i syfte att på annat sätt begränsa den fria mottagningen av program och sändningen av dem?
- 2) Ska skäl 8 samt artikel 3.1 och 3.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/13/EU av den 10 mars 2010 om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster tolkas så, att de utgör hinder för att mottagande medlemsstater, efter att de har konstaterat att material som avses i artikel 6 i direktivet har publicerats, sänts för distribution och sänts i ett tv-program som har vidare sänts och/eller sänts via internet från en unionsmedlemsstat, utan att villkoren i artikel 3.2 i direktivet är uppfyllda, fattar beslut av det slag som anges i artikel 33.11 och 33.12.1 i den litauiska lagen om information till allmänheten, det vill säga ett beslut varigenom en skyldighet införs för programföretag för vidareändring som driver verksamhet i den mottagande medlemsstatens territorium och andra aktörer som tillhandahåller tjänster för distribution av tv-program via internet att tillfälligt säkerställa att tv-programmet endast får vidareändras och/eller sändas via internet i ett tv-programpaket som tillhandahålls mot en extra avgift?

⁽¹⁾ EUT 2010 L 95, s. 1.

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Giudice di Pace di Roma (Italien) den 3 november
2017 – Alberto Rossi m.fl. mot Ministero della Giustizia**

(Mål C-626/17)

(2018/C 052/20)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Giudice di Pace di Roma

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Alberto Rossi m.fl.

Svarande: Ministero della Giustizia

Tolkningsfrågor

- 1) Omfattas kärandens tjänstgöring som fredsdomare (*giudice di pace*) av begreppet visstidsanställd enligt artiklarna 1.3 och 7 i direktiv 2003/88,⁽¹⁾ klausul 2 i ramavtalet om visstidsarbete, som genomförs genom direktiv 1999/70⁽²⁾ och artikel 31.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, jämförda med varandra?
- 2) Om fråga 1 besvaras jakande, kan då den ordinarie (*togato*) domaren betraktas som en med fredsdomaren jämförbar tillsvidareanställd vid tillämpningen av klausul 4 i ramavtalet om visstidsarbete?
- 3) Om fråga 2 besvaras jakande, är då skillnaden mellan rekryteringsförfarandet för tillsvidareanställda ordinarie domare och de lagstadgade urvalsförfarandena för rekrytering av visstidsanställda fredsdomare en objektiv grund i den mening som avses i klausul 4.1 eller 4.4 i ramavtalet om visstidsarbete som kan motivera att, enligt den "levande rätten" enligt Corte di Cassazione dom nr 13721/2017 Consiglio di Stato yttrande nr 464/2017 av den 8 april 2017, samma anställningsvillkor som för jämförbara tillsvidareanställda ordinarie domare inte tillämpas på fredsdomare, såsom käranden, som är visstidsanställd, och motivera att man inte tillämpar bestämmelser för att förhindra missbruk genom användande av på varandra följande visstidsanställningskontrakt, enligt klausul 5 i ramavtalet och i artikel 5.4 bis i lagstiftningsdekret nr 368/2001, som införlivar de reglerna med nationell rätt, med tanke på att nationell rätt varken innehåller någon grundläggande princip eller någon grundlagsbestämmelse som kan motivera en åtskillnad i anställningsvillkor eller det absoluta förbudet att omvandla en fredsdomares anställning till en tillsvidareanställning och mot bakgrund av en tidigare bestämmelse i nationell rätt (artikel 1 i lag nr 217/1974) som föreskrev att domare med hedersuppdrag skulle ges samma anställningsvillkor och att deras anställningar successivt skulle omvandlas till tillsvidareanställningar?
- 4) I alla händelser, hindrar, i en situation som den i förevarande fall artikel 47.2 i stadgan om de grundläggande rättigheterna och begreppet oberoende och opartisk domare i unionsrätten att en fredsdomare, som har ett intresse av att en tvist avgörs till kärandens fördel och som såsom sin enda yrkesverksamhet utövar samma dömande uppgift som nämnda fredsdomare, ersätter den domare som är angiven i lag, därför att den högsta domstolsinstansen i det nationella rättssystemet – Corte di Cassazione i plenum – vägrar att säkerställa ett effektivt skydd för de rättigheter som åberopas och ålägger den domare som är angiven i lag att förklara sig obehörig om denne mottar en begäran om att den åberopade rättigheten ska erkännas, fastän rättigheten i fråga – såsom betald semester i det aktuella målet – har sin grund i unionens primär- och sekundärrätt och "gemenskaps"-lagstiftningen har direkt effekt i förhållande till staten? Om EU-domstolen finner att artikel 47 i stadgan åsidosätts, begär den hänskjutande domstolen att EU-domstolen ska ange vilka åtgärder enligt nationell rätt som kan vidtas för att undvika att ett åsidosättande av unionens primärrätt också medför att berörda personen inte helt nekas skydd för grundläggande rättigheter som garanteras av unionsrätten i detta mål.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/88/EG av den 4 november 2003 om arbetstidens förläggning i vissa avseenden (EUT L 299, 2003, s. 9).

⁽²⁾ Rådets direktiv 1999/70/EG av den 28 juni 1999 om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP (EGT L 175, 1999, s. 43).